

Դանիել Վարուժան

Ո՛ր Տալիթա

Կարմրաշառայլ լույսերուն մեջ կը վառի
Կապելադ, ո՛ր Տալիթա:
Բե՛ր գարեջուրն, և թող փրփուրն հոսանուտ
Մատերդ ի վար պրդպրջա:

Ի՛նչ փույթ թե ես ազնրվական կը թվիմ,
Ունիմ ձեռքեր քրնքշենի.
Եվ ի՛նչ փույթ թե դուն աղջիկ մ'ես ջրլեբաց՝
Որ բանվորներ կ'ընդունի:

Կ'ատեն կիներն՝ որոնք դիմացն հայլիին
Դիմաներկեր կը շաղվեն.
Կը ծըցընեն Ծերակույտի անդամներ
Տրոփանքներով տարորեն:

Դահլիճներուն փարթամ կիները կ'ատեն.
Իրենց կավատն է՝ ոսկին.
Ջիրենք սիրողը կը սպատեն, և իրենք
Տան շընիկեն կը սպառին:

Բե՛ր, Տալիթա՛, բե՛ր գարեջուրն, ու նըստե
Ծունկիս վրա՝ թույլ տալով
Որ աղախնի կարճ քրդանցքեդ երևնան

Բումբերըդ՝ սև գուլպայով:

Թող ճրրագների հյուծին մինչև առավոտ,
Եվ թող շեմին վրա երգե
Գինով աշուղն՝ հառած բիբերը մեզի,
Բիբերը գուրկ կըրակե:

Թող մագերուղ ոսկի հյուսկերը քակես
Գավաթին մեջ բյուրեղյա,
Եվ ծունկերես վար սըրունքների օրորես՝
Մինչև որ սերս հասուննա:

Ինծի ի՛նչ փույթ թե շրթունքների են խաձեր
Նավաստիները կոպիտ,
Եվ հոսեր են քրրտինքն իրենց տըռփանքին
Աչքերուդ մեջ՝ ու ծոցիդ:

Այսօ կ'ուզեմ կուրծքիդ վըրա գինովնալ
Ինչպես գինվոր մը արբուն.
Կ'ուզեմ պարպել գավաթդ, և դուն ալ պարպես
Սիրտըս՝ նուրի պես հասուն:

Այսօր կ'ուզեմ դահլիճին մեջ ծաղըրված
Մերըս առջևըդ պղծել,
Խաբված հոգիս բերել ոսմիկ աղջրկան
Գարեջուրով մը ծախել: